

Cathy Bramley

Onverwacht bezoek in
Brightside Cove

Brightside
Cove-serie

3

Onverwacht bezoek in Brightside Cove

Cathy Bramley bij Zomer & Keuning

Brightside Cove-serie:

De eerste gasten in Brightside Cove

Het strandfeest in Brightside Cove

Onverwacht bezoek in Brightside Cove

De première in Brightside Cove

Cathy Bramley

Onverwacht
bezoek in
Brightside Cove

Brightside Cove – deel 3

Vertaling Patricia Pos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542691

NUR 340

© 2021 voor de Nederlandstalige editie

Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The Frenemies* bij
Transworld Digital, een imprint van Transworld Publishers, © Cathy
Bramley 2018.

Vertaling Patricia Pos

Omslagontwerp Anne-Loes Huizing, Studio Pinck

www.zomerenkeuning.nl

www.cathybramley.co.uk

Alle rechten voorbehouden

1

Jude draaide zijn blauwe Deliciously Devon-busje de kustweg af en reed landinwaarts verder. Ik wist dat hij Mabel graag zo snel mogelijk wilde uitlaten en dus ging ik ervanuit dat hij simpelweg naar huis reed. Onze bestemming kon me op dit moment echter weinig schelen – als ik maar iets meer afstand tussen mij en Theo kon creëren. Ik had Judes vraag of ik het wel warm genoeg had beantwoord, maar verder weinig meer gezegd.

Af en toe keek ik kort zijn kant op en zag ik zijn groenbruine ogen of zijn vingers die trommelden op het stuur. We maakten een paar keer oogcontact en hoewel hij naar me glimlachte, verzonken we vervolgens weer allebei in onze eigen gedachten.

En die waren in mijn geval behoorlijk op hol geslagen.

Mijn komst naar Devon was op één groot fiasco uitgelopen. Ik schaamde me bijna net zo vreselijk als toen ik het plot van *Victory Road* onverhoopt aan *Entertainer's News* had gelekt. De afgelopen weken had ik Theo alleen maar willen helpen Brightside Holidays op te starten zodat hij een goede indruk op Kate kon maken als zij terugkwam uit Zuid-Amerika. Nu wilde zijn vrouw echter scheiden en vond ook hij dat de beste keuze. Bovendien leek Theo ook nog eens gevoelens voor me te hebben ontwikkeld.

Het lange en gelukkige leven dat ik voor mijn vriend en zijn vrouw in gedachten had, bleek te mooi om waar te zijn.

Ik voelde me ontzettend schuldig. Op hun trouwdag had ik er bijna voor gezorgd dat de bruiloft niet doorging door mijn gevoelens voor Theo op te biechten. Inmiddels besepte ik echter dat die

gevoelens niet meer dan een kinderverliefdheid waren geweest. Doordat ik zonder mannelijk rolmodel was opgegroeid, viel ik spontaan in katzwijn toen de vriend van mijn broer Archie aardig voor me was. En dat terwijl hij mijn acteerambities niet eens had aangemoedigd, maar simpelweg een luisterend oor bood.

Sinds ik drie weken geleden naar de kust gekomen was, waren Theo en ik goede vrienden geworden en had ik ook hem een luisterend oor geboden. Zo kon hij eindelijk ergens terecht met zijn verhaal over het verlies van Ivy en de vervlogen droom om samen met Kate een gezin te vormen.

Ik dacht nog eens goed na over wat er de afgelopen weken gebeurd was. Had ik Theo op de een of andere manier het idee gegeven dat ik meer voor hem voelde dan alleen vriendschap? Ik had hem echter juist gestimuleerd om zijn bedrijf op te starten om Kate terug te winnen. Diep vanbinnen vermoedde ik bovendien dat Theo helemaal geen interesse in andere vrouwen had. Op mijn eerste dag in Brightside Cove had hij Archie verteld dat er van zijn libido amper meer iets over was. Zou dat soms iets met zijn ommekeer van vandaag te maken hebben? Zou zijn libido zijn teruggekeerd en was ik simpelweg de eerste vrouw met wie hij... Er liep een rilling over mijn rug. Die gedachte wilde ik niet eens afmaken.

Waarom had Kate de vrolijke berichten van Theo over hun bedrijf niet gewoon gelezen in plaats van op de website van Coastal Cottages onze foto te bekijken? Gelukkig was dit allemaal één groot misverstand en dus was er misschien nog wel hoop voor haar en Theo. Misschien kon ik Kate wel een e-mail sturen om uit te leggen wat er gebeurd was? Bij nader inzien was dat echter geen goed idee. Als ze de berichten van haar man maar half las, zou ze die van mij waarschijnlijk ongelezen verwijderen...

‘Dus,’ zei Jude terwijl hij de motor van zijn busje uitzette, ‘denk je dat ik je kan verleiden?’

Zijn woorden zetten me meteen met beide benen op de grond.

Hij had zijn jasje uitgetrokken en zijn witte T-shirt spande om zijn brede borstkas. Ik keek naar zijn gespierde armen en zag dat er wat motorolie op zijn gebruinde huid zat.

Hij was echt ontzettend knap.

In Londen had ik al een tijdje geen mannelijke aandacht meer gekregen, maar in Devon was dat anders. Vorige week had Danny gevraagd of ik een portie mosselen met hem wilde delen, vanmorgen had Theo me gecomplimenteerd nadat hij me naakt op mijn slaapkamer had aangetroffen en nu dít. Binnen een week was ik al drie keer in de prijzen gevallen. Van de drie aanbiedingen was die van Jude wel het meest aantrekkelijk.

Kon hij me verleiden?

Ja, dacht ik zodra ik merkte hoezeer ik me tot hem aangetrokken voelde. Volgens mij kon hij me wel verleiden.

Ik dacht zo lang over mijn antwoord na dat Jude begon te grinniken. Net als bij onze eerste ontmoeting klonk zijn warme lach me als muziek in de oren.

‘Ik bedoel of ik je tot een ontbijtje kan verleiden.’ Hij knikte in de richting van een foodtruck een stukje verderop. ‘Het leek me handig om eerst te eten zodat we daarna Mabel op kunnen halen. Ik heb namelijk amper iets in huis.’

Een ontbijtje. Natuurlijk. Jude had de afgelopen nacht immers feestend met elf prachtige vrouwen doorgebracht. Wat dacht ik wel niet? Er verscheen een glimlach om mijn lippen. Een ontbijtje leek me heerlijk. Niet zo heerlijk als hetgeen waartoe ik dacht dat hij me wilde verleiden, maar desondanks heerlijk.

Ik had flinke honger en op het krijtbord dat tegen een van de wielen van de foodtruck stond, werden broodjes brie met spek uit de oven aangeboden. Ik leunde een stukje naar voren om mijn tas te pakken, maar die had ik niet bij me. Al mijn spullen, waaronder mijn telefoon en mijn geld, had ik in Driftwood Lodge achtergelaten.

‘O, ik hoef niks hoor, dank je,’ zei ik beleefd.

Op dat moment liet mijn maag een hard geknor horen.

Jude grijnsde. ‘Ik trakteer.’

Hij stapte zijn busje uit en een paar minuten later kwam hij met twee koppen koffie, mijn broodje brie met spek en een worstenbroodje voor zichzelf terug.

‘Dit lijkt me een prima alternatief voor het ontbijtje dat Theo me eigenlijk beloofd had als dank voor mijn hulp in de keuken vanmorgen,’ zei Jude terwijl hij op zijn kartonnen bordje een zakje ketchup leegkneep.

‘Heb je hem dan geholpen?’

‘Jep. Om hem te bedanken dat ik vannacht op zijn bank mocht slapen.’

Ik fronste verward. ‘Maar ik dacht dat ik je...’

‘Je dacht dat ik in een van de vakantiehuisjes was blijven hangen, of niet?’ Hij grijnsde en nam een flinke hap van zijn broodje. ‘Daar ben ik vanmorgen alleen kort naar binnen gelopen om mijn jasje op te halen.’

‘O, wat fijn!’ flapte ik eruit. ‘Ik bedoel, ik dacht... Ik maakte me nogal zorgen.’

‘Zorgen?’ vroeg hij met twinkelende ogen.

‘Nou ja, het leek me gewoon wat... ongepast. Om op die manier met onze gasten om te gaan.’

Ik merkte dat ik begon te blozen en om mijn schaamte te verbergen, nam ik een hap van mijn ontbijt.

Jude had de nacht helemaal niet met een van de vriendinnen van Sapphire doorgebracht. Wat een opluchting. Ik zou het vreselijk vinden als hij misbruik maakte van een vrouw die te veel gedronken had, hoewel ik eigenlijk niet zo goed wist waarom. Was Jude überhaupt vrijgezel, vroeg ik me af. Eliza had gezegd dat hij zich niet snel voor mensen openstelde, dus was ik ervanuit gegaan dat hij geen vriendin had. Misschien was Angie echter wel meer dan alleen zijn zakenpartner?

Hij glimlachte. ‘Je had je beter zorgen om mij kunnen maken. Ruby is een behoorlijke wildebras. Zodra ik over de drempel stapte, stelde ze voor om strippoker te spelen. Zo ben ik mijn jasje ook kwijtgeraakt. En tijdens een spelletje doen, durf of de waarheid is ze flink wat over me te weten gekomen.’ Er liep een rilling over zijn rug. ‘Ik was blij dat ik mijn broek nog aan had toen ik eindelijk weg kon. Rond drie uur bleek alleen dat mijn busje niet meer wilde starten. Dit is eigenlijk Angies auto en hij schijnt al een tijdje kuren te hebben. Uiteindelijk heb ik het maar opgegeven omdat ik zo vlak onder jouw raam niet te veel herrie wilde maken. Gelukkig bood Theo me een plekje op zijn bank aan.’

‘Wat fijn.’ Ik had inmiddels een brede grijns op mijn gezicht. ‘Uiteindelijk is alles dus goed gekomen.’

Er viel een druppel ketchup op zijn kin en ik tilde meteen mijn hand op om die weg te vegen.

‘Misschien moet je eens iets vaker in je spiegels kijken,’ zei ik lachend. ‘Dat was het eerste wat je tegen me zei. Nu kun je zelf wel een spiegel gebruiken.’

Ik liet hem de saus zien.

Hij trok mijn hand naar zich toe en likte de ketchup van mijn vinger. Door het intieme gebaar hield ik mijn adem in.

Jude moest haast wel vrijgezel zijn. Toch? Ik hoopte in elk geval van wel.

Ik bleef hem diep in de ogen kijken en legde mijn broodje neer. Hij deed hetzelfde en terwijl we langzaam naar elkaar toe leunden, begon mijn hart sneller te kloppen. Een moment later kusten we.

Het was een enthousiaste, opwindende kus die de vraag of Jude wel vrijgezel was met een definitief ‘ja’ beantwoordde.

De adrenaline gierde door mijn lijf en ik genoot met volle teugen van zijn stoppels tegen mijn huid, zijn lippen die over de mijne gleden en zijn heerlijke geur en smaak.

Een moment later trokken we onze gezichten terug. Allebei wa-

ren we buiten adem en in zijn ogen zag ik een vuur dat er voorheen niet geweest was.

‘Ik weet dat je bij onze eerste ontmoeting vond dat ik wel iets beter mocht leren remmen,’ zei hij op hese toon, ‘maar eigenlijk geef ik liever nog wat extra gas.’

Zodra ik hoorde dat hij zich onze eerste ontmoeting ook nog precies herinnerde, trok er een warm gevoel door mijn borst.

‘Nina Penhaligon,’ mompelde hij met een glimlachje om zijn lippen, ‘normaal gesproken bied ik vrouwen niet zo snel een ontbijtje aan, maar in dit geval ben ik heel blij dat ik dat wel gedaan heb.’

‘Ik ook.’ De blik in zijn ogen zette me spontaan in vuur en vlam. Toen besepte ik echter dat ik helemaal niet wist dat hij mijn achternaam kende. ‘Dit blijft toch hopelijk wel tussen ons? Ik wil niet weer in de roddelbladen terecht komen.’

‘Ik ben de meest discrete man die er bestaat.’ Hij maakte een gebaar alsof hij zijn lippen dichtritste. ‘Eliza heeft me verteld dat je actrice bent, maar ik ken je achternaam alleen doordat Sapphire die gisteren noemde,’ legde hij uit. ‘Ik kijk eigenlijk niet zoveel tv. Ik heb ook nog nooit eerder een beroemdheid gekust, dus ik voel me bijna... vereerd.’

Jude zag er opeens zo verlegen uit dat ik het niet kon laten hem een beetje te plagen.

‘Mijn kuskwaliteiten heb ik vooral tijdens mijn acteerlessen opgedaan,’ zei ik. ‘Op de set komen ze nog weleens goed van pas.’

‘Oké.’ Hij zat er nu ietwat beteuterd bij. ‘Helaas heb ik er geen speciale opleiding voor gevolgd.’

‘Ik maak maar een grapje,’ zei ik met een lach. ‘Een gespeelde kus is meer...’

Terwijl ik opnieuw naar hem toe leunde, nam ik zijn gezicht in mijn handen. Ik kon amper geloven wat ik deed, maar waarom zou ik me inhouden? Maxine had gelijk. Ik kon best iets meer levenservaring gebruiken. Iets meer... genieten van het leven. En

van Jude genoot ik met volle teugen.

Op dat moment werd er achter ons getoeterd, waardoor we allebei verschrikt omkeken.

‘Wat een ontzettend slechte timing,’ mompelde Jude.

‘Zeg dat wel,’ zei ik lachend.

Jude keek me grijnzend aan. ‘Heb je zin in een strandwandeling?’

Na mijn recente vlucht uit Driftwood Lodge had ik geen reden om nee te zeggen. ‘Dat lijkt me heerlijk.’

Hij knikte tevreden. ‘Laten we Mabel dan maar gaan halen.’

‘Kun je hier op me wachten? Ik ben binnen vijf minuten terug, beloofd,’ zei Jude terwijl hij zijn vingers door zijn donkere haar kamde. Gisteren had zijn kapsel strak in model gezeten, maar nu stonden zijn dikke lokken alle kanten op.

‘Als je me maar geen seconde langer alleen laat,’ zei ik terwijl ik de radio van het busje aanzette.

Hij lachte en rende de oprit op, waarna hij naar binnen ging.

Judes huis was een behoorlijke verrassing. Ik had verwacht dat hij in een bescheiden studio met uitzicht op zee zou wonen, maar hij bleek een jarenvijftigwoning in een rustige buurt te hebben. Rondom een grasveld in de voortuin stonden lavendelstruiken en naast de voordeur twee potten paarse viooltjes. Voor de ramen hingen gordijnen en op de vensterbank naast de deur stond een vaas gele bloemen. Het huis zag er netjes en gezellig uit. Op dat moment bedacht ik dat ik nog steeds geen idee had wie Angie was. Misschien kon ik daar voor mijn demonstratie van een gespeelde kus maar beter eerst naar vragen.

Zoals beloofd was Jude binnen een paar minuten terug. Mabel kwam enthousiast op het busje af gerend en ik maakte de deur alvast open om haar binnen te laten.

Ze kefte enthousiast, klom meteen bij me op schoot en probeerde mijn gezicht af te likken.

‘Bedankt voor de wasbeurt, Mabel,’ zei ik terwijl ik haar warme tong probeerde te ontwijken, ‘maar ik ben al schoon.’

‘Dat doet ze elke keer als ik thuiskom.’ Jude startte de motor van het busje en deed zijn gordel om. ‘Zelfs als ik maar een paar minuten ben weggeweest. Dat stomme beest.’

‘Luister maar niet naar hem, Mabel.’ Ik drukte mijn handen zachtjes over haar flaporen. ‘Je bent helemaal niet stom. Ik vind je juist hartstikke slim.’

‘Dat zal ik maar als een compliment opvatten.’

Jude was kort onder de douche gesprongen, waardoor zijn haar vochtig was en hij heerlijk rook. Met stralende ogen keek hij me grijnzend aan.

Het is ook een compliment, dacht ik.

De rit naar het strand van Brightside Cove duurde maar tien minuten en zodra Mabel een glimp van de zee aan de horizon opving, begon ze enthousiast te kwispelen en door de auto te stuiteren. Jude parkeerde voor het oude reddingsboothuis naast een andere auto. Vervolgens gooide hij zijn deur open en rende Mabel vrolijk blaffend het strand op.

‘Volgens mij zit er iemand achter het stuur,’ zei Jude toen we langs de Volkswagen Polo naast ons liepen.

De bestuurdersstoel was achterover gezet en een jongeman lag met een krant in zijn schoot te slapen. Op de passagiersstoel lag een verzameling lege hamburgerverpakkingen en kartonnen koffiebekers.

‘Waarschijnlijk is hij gewoon een surfer,’ zei ik. Het zou de komende uren vloed worden, maar voorlopig lag het brede strand er nog stralend bij. Er waaide een fris briesje en de geur van de zee maakte meteen een intense vreugde in me los. ‘Hij zal hier vanavond wel alvast naartoe gereden zijn zodat hij zijn zondag op de golven kan doorbrengen.’

‘Dat hoop ik niet voor hem,’ zei Jude terwijl hij met zijn hand boven zijn ogen over het strand tuurde.

‘O?’ Ik was weliswaar geen expert, maar de zee zag er in mijn ogen prima begaanbaar uit. ‘Waarom dan niet?’

‘Omdat hij zijn surfplank dan vergeten is.’

Ik keek nog eens naar de auto en zag dat er inderdaad niks op het dak lag. ‘Ach.’

Jude wreef over zijn kin alsof hij een glimlach probeerde te verbergen.

Het was nog vroeg en dus hoefden we het strand alleen met een hardloper aan de andere kant van de baai te delen. We volgden Mabels pootafdrukken naar de branding. Jude haalde een tennisbal uit zijn zak en gooide die voor zijn hond in zee. Mabel sprong de golven in en nog geen minuut later bracht ze ons vrolijk de bal terug. In eerste instantie smet ze het speeltje voor mijn voeten neer en toen ik het probeerde op te rapen, begon ze zich uit te schudden.

‘Ohhh, recht in mijn gezicht!’ kermde ik terwijl het zoute water in mijn ogen prikte.

‘Mabel!’ riep Jude streng, waarna hij de bal terug de zee in gooide. ‘Totaal geen manieren, dat beest.’

Hij bood me een zakdoek aan en ik veegde mijn gezicht schoon.

‘Je ogen.’ Hij legde zijn hand onder mijn kin en kwam iets dichterbij. ‘Welke kleur zijn ze precies? Grijs, nee, blauw, of misschien groen... Het lijkt wel alsof ze continu van kleur veranderen, net als de zee. Bijna magisch.’

De magie van de zee.

Ik slikte. Dat was precies de herinnering die een paar dagen geleden bij Big Dave ook in me opgekomen was. Het strand, de warme hand die de mijne omsloot, stuiterende stenen over het water en eindeloos gelach... Opeens stonden de beelden weer kraakhelder op mijn netvlies.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ Judes gezicht betrok.

Ik schudde mijn hoofd en ging totaal in mijn gedachten op.

Een stuk zeeglas glansde in het zonlicht en ik ging door mijn knieën om het op te rapen. Het leek een soort hartvorm te hebben. Ik draaide het om in mijn hand en dacht aan de man die ik ooit mijn hele hart geschonken had. Vervolgens had hij het echter gebroken.

‘Er is niks. Alleen... Je bent niet de eerste man die dat tegen me zegt.’

‘Wie was dat dan wel?’ vroeg Jude zachtjes.

Ik ademde diep in en bood hem het stuk zeeglas aan.

‘Mijn vader,’ zei ik.